

W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze:

2a. Czy według prawa Unii Europejskiej w kompetencji ustawodawcy państwa członkowskiego pozostaje, *nie tylko w odniesieniu do prawa najmu i użyczenia, ale także do innych praw, w stosunku do przysługujących głównemu reżyserowi utworu filmowego lub audiowizualnego albo dalszym, określonym przez ustawodawcę państwa członkowskiego twórcom filmu, praw do eksploatacji w znaczeniu punktu pierwszego, wprowadzenie domniemania prawnego na rzecz przekazania takich praw producentowi filmu i czy — w przypadku potwierdzenia — muszą zostać spełnione wymogi przewidziane w art. 2 ust. 5 i 6 dyrektywy w sprawie najmu i użyczenia w związku z art. 4 tej dyrektywy?*

2b. Czy zasada pierwotności praw głównego reżysera utworu filmowego lub audiowizualnego *albo dalszych, określonych przez ustawodawcę państwa członkowskiego twórców filmu* ma także zastosowanie do przyznanych przez ustawodawcę państwa członkowskiego praw do godziwego wynagrodzenia jak tzw. „Leerkassetenvergütung” (wynagrodzenie z tytułu „czystych nośników”) zgodnie z § 42b österreichisches Urheberrechtsgesetz (austriackiej ustawy o prawie autorskim, zwanej dalej „öUrhG”) bądź roszczenia o godziwą rekompensatę w rozumieniu art. 5 ust. 2 lit. b) dyrektywy informacyjnej?

W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie 2b:

3) Czy według prawa Unii Europejskiej w kompetencji ustawodawcy państwa członkowskiego pozostaje, w odniesieniu do przysługujących głównemu reżyserowi utworu filmowego lub audiowizualnego *albo dalszym, określonym przez ustawodawcę państwa członkowskiego twórcom filmu* praw w znaczeniu punktu drugiego, wprowadzenie domniemania prawnego na rzecz przekazania takich praw producentowi filmu i czy — w przypadku potwierdzenia — muszą zostać spełnione wymogi przewidziane w art. 2 ust. 5 i 6 dyrektywy w sprawie najmu i użyczenia w związku z art. 4 tej dyrektywy?

W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie trzecie:

4) Czy pozostaje w zgodzie z wyżej wymienionymi przepisami prawa Unii Europejskiej z dziedziny prawa autorskiego i praw pokrewnych przepis ustawy państwa członkowskiego, zgodnie z którym głównemu reżyserowi utworu filmowego lub audiowizualnego *albo dalszym, określonym przez ustawodawcę państwa członkowskiego twórcom filmu* przyznane zostaje wprawdzie uprawnienie do połowy

ustawowych praw do wynagrodzenia, roszczenie to nie ma jednak charakteru bezwzględnie obowiązującego i dlatego nie jest niezbywalne?

(¹) Dyrektywa Rady 92/100/EWG z dnia 19 listopada 1992 r. w sprawie prawa najmu i użyczenia oraz niektórych praw pokrewnych prawu autorskiemu w zakresie własności intelektualnej, Dz.U. L 346, s. 61

(²) Dyrektywa Rady nr 93/83/EWG z dnia 27 września 1993 r. w sprawie koordynacji niektórych zasad dotyczących prawa autorskiego oraz praw pokrewnych stosowanych w odniesieniu do przekazu satelitarnego oraz retransmisji drogą kablową, Dz.U. L 248, s. 15

(³) Dyrektywa 2006/116/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. w sprawie czasu ochrony prawa autorskiego i niektórych praw pokrewnych (wersja ujednolicona), Dz.U. L 372, s. 12

(⁴) Dyrektywa 2001/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 maja 2001 r. w sprawie harmonizacji niektórych aspektów praw autorskich i pokrewnych w społeczeństwie informacyjnym, Dz.U. L 167, s. 10

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Supremo (Hiszpania) w dniu 7 czerwca 2010 r. — Telefónica de España S.A. przeciwko Administración del Estado

(Sprawa C-284/10)

(2010/C 246/32)

Język postępowania: hiszpański

Sąd krajowy

Tribunal Supremo

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Telefónica de España S.A.

Strona pozwana: Administración del Estado

Pytanie prejudycjalne

Czy dyrektywa 97/13/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 10 kwietnia 1997 r. w sprawie wspólnych postanowień ramowych dotyczących ogólnych zezwoleń i indywidualnych licencji w dziedzinie usług telekomunikacyjnych (¹), a w szczególności jej art. 6, zezwala na to, aby państwa członkowskie nakładały na posiadacza zezwolenia ogólnego obowiązek zapłaty opłaty rocznej naliczanej w oparciu o procentowy udział w przychodach brutto z użytkowania zafakturowanych w danym roku, nieprzekraczającej 2%, służącej pokrywaniu kosztów funkcjonowania, w tym kosztów administracyjnych, organu telekomunikacyjnego, wskutek stosowania systemu zezwoleń indywidualnych i zezwoleń ogólnych, jak stanowi art. 71 Ley 11/1998, de 24 de abril, de Telecomunicaciones [ustawy nr 11/1998 z dnia 24 kwietnia 1998 r. o telekomunikacji]?

(¹) Dz.U. L 117, s. 15.